

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719200905
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3719200905.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu T. Y., nar. X.X.XXXX, bytom J. Q. XXX/XX, H. V., zastúpeného E. V. V. & T., L. so sídlom V. R. XXXX/XX, M., K. XX XXX XXX, proti žalovanému T. Z. L., L., so sídlom T. XX, F., K. XX XXX XXX, zastúpenému E. V. R.. E. Z., L. so sídlom V. XX, F., K. XX XXX XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 516,36 eur na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6Csp/25/2019-103 zo dňa 23. septembra 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobca má proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 516,36 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 1 434,37 eur a nahradiť trovy konania. Písomným podaním zo dňa 22.5.2019 žalobca požiadal o zmenu žaloby tak, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 1 516,36 eur. Uznesením č. k. 6Csp/25/2019-64 zo dňa 17.6.2019 súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalobca žiada, aby mu žalovaný vydal bezdôvodné obohatenie vo výške 1 516,36 eur. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou zo dňa 18.11.2014 žiadal žalovaného o poskytnutie úveru 1 500 eur za podmienok uvedených v bode 5: mesačná splátka 81,99 eur, počet splátok 42. Žalovaný podpísal uvedenú žiadosť/zmluvu dňa 20.11.2014 s tým, že v bode 6 doplnil údaje o schválenom úvere nasledovne: mesačná splátka vrátane úrokov 81,99 eur, poskytnutá čiastka úveru 1 500 eur, počet splátok 42. Strany sporu zároveň dňa 18.11.2014 podpísali Dohodu o poskytovaní služieb, za poskytovanie ktorých sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Dňa 18.11.2014 strany sporu uzatvorili aj Dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), na základe ktorej zamestnávateľ žalobcu začal vykonávať zrážky zo mzdy v prospech žalovaného. V čl. 7, bod 7.1 zmluvných dojednaní platných k septembru 2014 je uvedené, že súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú prílohy, okrem iných i oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru vyplýva, že žalobcovi bola schválená výška úveru 1 500 eur so splatnosťou 42 mesiacov a výškou mesačnej splátky 81,99 eur, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol 1.1.2015, dátum splatnosti poslednej splátky bol 1.6.2018. Z prehľadu platieb žalobcu súd prvej inštancie zistil, že žalobca na zaplatenie úveru uhradil splátkami sumu 2 866,36 eur.

1.2 Právne súd prvej inštancie posúdil vec podľa ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Zmluvy uzavreté medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľské zmluvy, pričom úverová zmluva je tiež zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Úverová zmluva neobsahuje dobu trvania predmetnej zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom nepostačuje, ak je konečná splatnosť úveru uvedená v oznámení veriteľa o schválení úveru, kde žalovaný tento údaj len jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôže byť súčasťou zmluvy. Súd prvej inštancie tu odkázal na viaceré rozsudky Krajského súdu v Trenčíne, ako aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Bírová, podľa ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok - a tým ani termín konečnej splatnosti - odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Podľa súdu prvej inštancie však predmetná zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala žiadnu dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere ani žiadny termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda neobsahovala údaje, ktoré by žalobcovi ako spotrebiteľovi umožnili bez ťažkostí a s istotou identifikovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žiadateľ o spotrebiteľský úver pri podpise zmluvy teda nemal žiadnu vedomosť o dátume konečnej splatnosti úveru, mal len vedomosť o počte splátok 42 a výške mesačnej splátky. Uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru nebolo súčasťou predmetnej zmluvy. Vzhľadom na vyššie uvedené súd vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný reálne vyplatil žalobcovi sumu 1 350 eur (úver 1 500 eur - poplatok za poskytnutie úveru 150 eur) a žalobca mu vrátil sumu 2 866,36 eur, teda žalovaný sa bezdôvodne obohatil o rozdiel medzi uvedenými sumami, čo je 1 516,36 eur. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s odôvodnením, že žalobca bol v prvoinštančnom konaní ako aj v odvolacom konaní plne úspešný.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne. Podľa žalovaného závery súdu prvej inštancie nezohľadňujú skutočnosť, preukázanú vykonaným dokazovaním, že zmluva o revolvingovom úvere bola tvorená aj zmluvnými dojednaniami a tiež oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/62/2019 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25Co/2/2019, ako aj na to, že Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Z ustanovenia článku 9, ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva, že Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú. Uvedenú náležitosť teda úverová zmluva obsahuje. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Žalovaný ďalej uviedol, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. (novelou č. 279/2017 Z. z.) a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva racionálny význam ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ. Podľa dôvodovej správy k predmetnému zákonu vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku Súdneho dvora a pre odstránenie doterajších možností rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že ustanovenie čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES by sa nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. To podľa žalovaného jednoznačne znamená, že s termínom konečnej splatnosti nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že oznámenie veriteľa je jednostranným právnym úkonom, nakoľko nie je podpísané žalobcom ako spotrebiteľom a žalobca už v okamihu jeho doručenia nemal možnosť ovplyvniť jeho obsah. Pokiaľ žalovaný argumentoval rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, žalobca uviedol,

že smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám, pričom ak bola prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. Údaj o dobe trvania zmluvy musí byť uvedený zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú spotrebiteľ opatrí svojim podpisom, pričom v rámci textu zmluvy sa tento údaj nenachádza. Podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy musí obsahovať samotná zmluva, podpísaná oboma zmluvnými stranami, pričom zmluvné dojednania túto podmienku nespĺňajú. Oznámenie o schválení úveru je jednostranným právnym úkonom veriteľa, preto uvedenie podstatnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v takomto oznámení nemožno považovať za splnenie zákonom stanovených podmienok. V súvislosti s novelizáciou zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca uviedol, že aktuálny vývoj legislatívy v otázke konečnej splatnosti úveru nemohol žalovaný predpokladať a takýmto spôsobom sa nemožno vyvinieť z nedodržania zákonných povinností v čase uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal, že podľa článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní je dňom konečnej splatnosti úveru deň splatnosti poslednej splátky úveru, takéto zmluvné dojednanie (aj keď nie vo všeobecných obchodných podmienkach) by spĺňalo kritériá jednoznačnej identifikácie termínu konečnej splatnosti úveru, pokiaľ by boli v zmluve uvedené termíny splatnosti jednotlivých splátok. Táto náležitosť však v zmluve takisto absentuje. Ak žalobca odkazoval na článok 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorých je zmluva o revolvingovom úvere uzavretá na dobu neurčitú, treba uviesť, že aj keď zmluva uzavretá medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom bola označená ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, v skutočnosti išlo o kombinovanú zmluvu, ktorou bolo dohodnuté poskytnutie bežného (jednorazového) úveru vo výške 1 500 eur a súčasne budúce poskytnutie revolvingového úveru v rovnakej výške, ale len za podmienky, že dlžník uhradí všetky splátky bežného úveru okrem poslednej a za predpokladu dodatočného schválenia revolvingového úveru veriteľom (článok 4 ods. 4.2 zmluvných dojednaní). Vzhľadom na takto formulované podmienky revolvingu (najmä na požiadavku jeho ďalšieho budúceho schválenia veriteľom) nemožno predmetnú žiadosť/zmluvu v žiadnom prípade považovať za zmluvu o revolvingovom úvere (keďže revolving v nej ešte nebol definitívne dohodnutý), ale len za zmluvu o (bežnom, jednorazovom) úvere. Napokon, ani predmetom tohto sporu nie je revolving (teda automatické poskytnutie ďalšieho úveru žalobcovi), ale prvotný úver, poskytnutý jednorazovo v sume 1 500 eur (avšak so započítaním poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150 eur). Preto neobstojí odkaz na neurčitú dobu trvania zmluvy o revolvingovom úvere. Súčasťou zmluvy o úvere mal byť údaj o dátumoch splatnosti jednotlivých splátok a o konečnej splatnosti úveru resp. o dátume trvania zmluvy o úvere, ktorý v predmetnej zmluve absentoval.

6. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie aj v tom, že oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo jednostranným právnym úkonom, ktorý vykonal veriteľ až po podpise zmluvy spotrebiteľom, teda spotrebiteľ nemal možnosť sa s ním oboznámiť v čase, keď podpisoval zmluvu.. Tento úkon (pokiaľ je riadne doručený druhej strane) je možné považovať za akceptáciu návrhu (a teda za úkon, ktorým sa završuje uzavretie zmluvy) len vo vzťahu k tým náležitostiam zmluvy, ktoré boli uvedené nielen v akceptácii, ale aj v návrhu. Pokiaľ neboli údaje o termínoch splátok a o konečnej splatnosti úveru uvedené v návrhu, ich jednostranné oznámenie dlžníkovi listom, ktorý nebol podpísaný (alebo inak písomne akceptovaný) dlžníkom, nie je možné považovať za súčasť zmluvy. Nie je to možné ani s odkazom na článok 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní, ktorými sa veriteľ snažil akoby inkorporovať do zmluvy svoje jednostranné oznámenie. Jednak nemožno pripustiť inkorporovanie ďalších dokumentov vo všeobecných zmluvných podmienkach (teda nie inkorporačnou doložkou uvedenou priamo v zmluve), najmä nie vo vzťahu k podstatným náležitostiam zmluvy. Okrem toho je však takéto ustanovenie neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože sa snaží inkorporovať do zmluvy taký dokument, ktorý spotrebiteľovi v čase podpisovania zmluvy nebol a ani nemohol byť známy (z podstaty oznámenia o schválení úveru vyplýva, že ho veriteľ vystavuje až po tom, čo spotrebiteľ žiadal o úver na formulári označenom ako žiadosť/zmluva), teda bez dodatočného schválenia údajov uvedených v tomto dokumente (tých údajov, ktoré neboli súčasne uvedené v zmluve v čase, keď ju podpisoval spotrebiteľ) nemôže byť oznámenie o schválení úveru považované za súčasť zmluvy. Oznámenie o schválení úveru, pokiaľ obsahuje také údaje, ktoré v čase podpisu zmluvy spotrebiteľom

neboli uvedené v zmluve, je potrebné považovať za nový návrh, avšak keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu, takýto nový návrh zmluvných dojednaní by musel byť podpísaný resp. písomne akceptovaný aj druhou stranou (spotrebiteľom), čo v tomto prípade nebolo preukázané.

7. K požiadavke eurokonformného výkladu zákona odvolací súd uvádza, že smernice EÚ v zásade nemajú priamy účinok vo vzťahoch medzi jednotlivcami (fyzickými a právnickými osobami) navzájom (rozsudky Súdneho dvora EÚ vo veciach C-152/84 Marshall, C-91/92 Faccini Dori, C-397/01 až C-403/01 Pfeiffer). V sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi týkajúcich sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov ide o právne vzťahy medzi jednotlivcami, teda priama aplikácia ustanovení smerníc EÚ v týchto vzťahoch nie je možná (a už vôbec nie v neprospech spotrebiteľa). Aj v týchto vzťahoch však musia súdy pri aplikácii vnútroštátneho práva brať do úvahy smernice EÚ ako výkladové pravidlo (tzv. nepriamy účinok smerníc, resp. eurokonformný výklad vnútroštátneho práva). Súd teda musí pri aplikácii vnútroštátneho práva použiť také výkladové metódy, uznávané vnútroštátnym právom, ktoré umožnia vyložiť vnútroštátne právo spôsobom, ktorý povedie k výsledku požadovanému smernicou. Eurokonformný výklad má však obmedzenia, ktoré definoval vo svojich rozhodnutiach Súdny dvor EÚ. V prvom rade musí ísť o výkladové metódy, ktoré umožňujú vnútroštátne právo. Povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem (rozsudky C-212/04 Adeneler, C-105/03 Pupino, C-268/06 Impact, C-12/08 Mono Car Styling).

8. Pokiaľ dôvodová správa k zákonu č. 279/2017 Z. z., ako ju citoval žalovaný v odvolaní, odkazovala na názor najvyššieho súdu, podľa ktorého bolo možné (a potrebné) preklenúť nejednoznačnosť vnútroštátnej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom, predkladateľ zákona tu mal zrejme na mysli stanovisko Najvyššieho súdu SR k požiadavke rozpisu splátok na istinu, úroky a poplatky. Vo vzťahu k tejto náležitosti totiž najvyšší súd prijal záver o možnosti eurokonformného výkladu pôvodnej právnej úpravy. Odvolaciemu súdu však nie je známe rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by hovorilo o eurokonformnom výklade zákonnej požiadavky na uvedenie termínov splátok, doby trvania zmluvy a/alebo termínu konečnej splatnosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

9. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy, t. j. k 20.11.2014), odvolací súd zastáva názor, že eurokonformný výklad v tom zmysle, že by termín konečnej splatnosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere vôbec nemusel byť uvedený, by bol výkladom contra legem, a teda takýto výklad nie je prípustný. Na druhej strane však rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová záväzne interpretuje príslušné ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ktorá bola do slovenského práva implementovaná zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala splatnosť splátok priamo konkrétnym dátumom (a to isté zrejme platí aj o termíne konečnej splatnosti úveru), avšak len „pokiaľ“ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“. To znamená, že v zmluve buď musia byť uvedené presné dátumy splatnosti jednotlivých splátok a dátum konečnej splatnosti úveru, alebo musia byť tieto údaje s istotou zistiteľné z iných ustanovení zmluvy (napr. ak je určený deň splatnosti jednotlivých splátok uvedením dňa v mesiaci, ako aj dátum prvej splátky a počet splátok, je z toho ľahko zistiteľný dátum poslednej splátky, a teda aj dátum konečnej splatnosti úveru). V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa ani jedno z týchto dvoch kritérií pre termíny splatnosti splátok a termín konečnej splatnosti úveru. Zmluva totiž neobsahuje ani konkrétne dátumy splátok a dátum konečnej splatnosti, ale ani iné údaje, z ktorých by sa tieto termíny dali vypočítať.

10. Odvolací súd ešte poznamenáva, že v bode 2.1 tzv. zmluvných dojednaní (všeobecných obchodných podmienok) je uvedený pomerne komplikovaný spôsob určenia termínu splatnosti jednotlivých splátok, pričom však konečné určenie termínu splatnosti prvej splátky, a tým aj termínu splatnosti všetkých ostatných splátok vrátane poslednej splátky, je aj tak ponechané na vôľu žalobcu (v rozmedzí od 32 do 48 dní odo dňa poskytnutia úveru), čo je neakceptovateľné. Spotrebiteľ má právo už v čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedieť (alebo mať možnosť presne vypočítať z údajov uvedených v zmluve) dátumy splatnosti jednotlivých splátok úveru, a teda aj dátum jeho konečnej splatnosti.

11. Odvolací súd teda po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav (že v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrel žalobca so žalovanými, chýbal údaj o dobe trvania zmluvy resp. o termíne konečnej splatnosti úveru) a vec správne právne posúdil, keď aplikujúcu ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uviedol ako odvolací dôvod aj ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d) CSP, nešpecifikoval, akú inú vadu malo konanie pred súdom prvej inštancie (okrem namietaných nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci) a odvolací súd žiadnu takú vadu konania nezistil.

12. Pokiaľ ide o trovy konania pred súdom prvej inštancie, žalovaný svoje odvolanie v tejto časti samostatne nezdôvodnil, výrok o trovách konania zrejme napadol len ako výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd výrok o trovách ako súvisiaci výrok preskúmal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Správne dospel k záveru, že žalobca bol v prvoinštančnom konaní ako aj v odvolacom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, plne úspešný, preto má voči neúspešnému žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v oboch výrokoch ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolateľ (žalovaný) nebol v odvolacom konaní úspešný a naopak úspešný bol žalobca, preto odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalobcovi proti neúspešnému odvolateľovi (žalovanému) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania, rovnako ako trov konania pred súdom prvej inštancie, rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)